

is geen denken aan, dat men door daar te werken een inzicht kan krijgen in de gang van het bedrijf of in de vraagstukken van de atoomenergie.

Slechts aan enkelen der „opperste leiders“ is het vergund een overzicht over het geheel te hebben, en het is nog maar de vraag, hoe ver zelfs hun kennis en inzicht gaat.

Onder deze omstandigheden kunnen we niet anders doen dan te trachten uit dat, wat zo nu en dan los is gelaten, ons een zo goed mogelijk inzicht te verwerven. Dit is geen gemakkelijke taak, maar het is het enige, wat we kunnen doen. De technische en maatschappelijke krachten, die hier in het spel zijn, zijn echter te geweldig, te allesbeheersend, dan dat we in ons niet weten zouden kunnen berusten. Daarom moeten we proberen ons door deze opgave heen te werken. En het zal wel blijken, dat we daarmee een heel eind kunnen komen.

Natuurlijk kunnen we niet verwachten alle problemen volledig onder de knie te zullen krijgen. Maar het is al heel wat, als we de grote technische en maatschappelijke problemen die met de atoomenergie samenhangen op een verstandige manier kunnen bespreken en als we orde weten te scheppen in de chaotische berichtgeving, die de kranten ons voorzetten.

Wij, arbeiders, hebben geen belang bij de twisten tussen het Westerse monopolie-kapitalisme en het Russische Staatskapitalisme. Wij hebben slechts een internationaal klassebelang in het verzet tegen elke uitbuiting en in de strijd voor een gemeenschap van vrije en gelijke producenten, het Communisme. Daarom moeten wij bouwen aan het klassefront.

Wat is communisme? Vervolg van pag. 2 van de opkomende burgerlijke democratie, in het destijds nog jonge kapitalisme, het wezen van de staat niet volledig herkend. Nog later meende de revolutionaire vleugel der arbeidersbeweging, dat zij na vernietiging van de burgerlijke staat, een proletarische staat kon vestigen. Rusland heeft in dit opzicht nieuwe bewijsvoering geleverd, dat staatsorganisatie geen bevrijding van de arbeidersklasse kan brengen. Ook hier voltrok zich een sterker worden van de klasseoverheersing over de arbeiders en nergens anders ter wereld is vermoedelijk de arbeidersslavernij zo intens, de arbeidersonmacht zo groot, als juist daar. Het minste geringste verzet tegen de heersende bovenlaag, wordt daar met broodroof, kerker en kogel bestraft. Stel u eens de vraag, wat er gebeuren zou met arbeiders, die in het Russische bedrijfsleven hun macht, hetzij door staking of langzaam aan, tot gelding zouden willen doen brengen. En toch geldt ook voor Rusland, dat de arbeiders eens, onder de druk der omstandigheden, die weg zullen opgaan. Wat wettigt het vertrouwen dat de daar heersende bovenlaag, anders dan

Hoe ziet Spartacus onze klassepositie?

De arbeidersklasse is zelf een product van de kapitalistische productiewijze, zoals die in een zekere periode van de geschiedenis moest groeien. De komst van het kapitalisme bracht het einde van het feodalisme. Met andere woorden de heersende klassen uit het feodale tijdperk (adel, geestelijkheid en monarchaal absolutisme) moesten plaats maken voor de opkomende bourgeoisie, althans een belangrijk deel van haar macht aan deze afstaan. Alle destijds onderliggende klassen namen met de bourgeoisie deel aan die strijd, ook de nog zwakke arbeidersklasse. De idealen der bourgeoisie heersten daardoor ook de hoofden van de arbeiders. Eigen klasse-idealens bestonden slechts zeer vaag, doortrokken van burgerlijke opvattingen en in de toch nog maar kleine arbeidersklasse, dan nog maar bij een zeer kleine minderheid. De overwinning van de bourgeoisie was niet direct, niet overal tegelijkertijd, en niet volkomen. Zo werd de parlementaire democratische staat een ideaal, waar nog lang voor gestreden moest worden. En uit de aard van de zaak stond de jonge, langzamerhand ontwakende arbeidersbeweging in die strijd aan de zijde van de bourgeoisie. Zo kon het niet anders of de strijd van de arbeiders zelf, voor betere levensvoorwaarden in een bovendien rijker en rijker wordende samenleving, volgde de historische banen. De klassestrijd van de arbeiders richtte zich steeds positiever op verbetering van de sociale verhoudingen, te bereiken door vergrote invloed in het staatkundige leven. De Marxistische stroming in de sociaal-democratie kon met haar principiële kritiek tegen de tijdelijke stroom des tijds niet op. De schijnsuccessen bleken te imponerend. De traditie ook, won het onder die omstandigheden van het in het algemeen juiste principiële inzicht, dat intussen zelf ook beperkt was door het feit, dat dit kapitalisme nog in volle bloei stond en de perspectieven van het monopolie- en staatskapitalisme te ver af. Nu is het zover dat concentratie en organisatie

in de overige wereld, anders ook dan in de gehele geschiedenis der mensheid, eens vrijwillig plaats zal maken voor de thans aan haar macht onderworpen arbeidsslaven? Immers niets! Heeft men geen reden vertrouwen te stellen in de heersende klasse in het monopolie-kapitalisme, had men geen reden dat vertrouwen te stellen in het Hitler-regiem, men heeft evenmin reden dit vertrouwen te geven aan de Russische staatsbureaucratie. De bevrijding van de arbeidersklasse is het werk van haarzelf en die bevrijding is er van afhankelijk of die klasse leert begrijpen, dat haar macht ligt in de schepping van eigen strijd- en machtsorganen in de bedrijven.

Het is geen wonder, dat een oude strijder als Trotzki, die heel zijn denken had gericht op de noodzakelijkheid van de proletarische staat, aan het einde van zijn strijders-leven tot wanhoop vervallen is, bij het aanschouwen van wat internationaal en in het bijzonder in Rusland is gegroeid. Wanneer hij verklaarde, dat hij als oude veteraan, „zich verplicht ziet, al zijn ideeën en zijn oer-eigenste inzichten te herzien“, dan kunnen wij daarmede instemmen, echter zonder zijn pessimisme inzake de onmacht van de arbeidersklasse om te overwinnen, te delen.

Wij wijzen er op, dat ook Trotzki slechts van die onmacht is uitgegaan, bij zijn hele conceptie van partij en staat. De arbeidersklasse zal zich inderdaad volledig moeten herzien ten aanzien van de weg en de strijd om het communisme. En zij zal dat leren. Eens zal zij beseffen, dat die strijd haar eigen strijd is; dat zij begint in

van het stelsel de posities van het monopolisme en van de staat duidelijk zichtbaar maken voor de denkende bewuste klassestrijders. Maar de traditie werkt lang na en de arbeidersklasse als geheel, vastgeroest in deze tradities, moet nog de ervaringen opdoen, dat de staat het organiserend en dwingende apparaat is, dat de arbeiders van het zelfbeheersens der productiemiddelen verwijderd houdt.

De strijd der arbeiders gaat voort, maar nog moeten zij leren dat elke staatsorganisatie vijandig is aan hun streven. Nog moeten zij leren dat elk systeem, dat berust op boven de werkers zelf geplaatst gezag, tot onderwerping en uitbuiting voert. Nog moet groeien het bewustzijn, dat alleen die klasse kan heersen, die het productie-apparaat beheerst en dat dus de strijd van de arbeiders gevoerd moet worden om het zelfbeheer van de bedrijven en de gehele economie.

Zolang dat besef niet bij allen is doorgedrongen, zullen er steeds weer arbeiders zijn, die inplaats van op zichzelf als klasse, op anderen, mensen, partijen en staten gaan vertrouwen. Maar steeds weer zal dit op teleurstelling uitlopen.

Zo is nu de positie van de arbeidersklasse. Soms begint een zwakke of sterkere eigen strijd, maar in het algemeen wordt de klasse gebruikt door staatkundige en economische machten, hetzij van Russische of Amerikaanse zijde, die hun gouden eieren beloven, om in werkelijkheid van hun goed vertrouwen en dienstbaarheid gebruik te maken tegenover de imperialistische tegenstander.

Al het doen en laten van de Spartacus-bond moet er op zijn gericht, het wordend inzicht in de klassepositie van de arbeiders te bevorderen en in de strijd van de klasse actief werkzaam te zijn, opdat haar klassegenoten, de eigen strijd, voor eigen doel zo spoedig mogelijk leren strijden. Dat laatste bedoelt Spartacus met het Derde Front, het arbeidersfront.

de bedrijven en om de beheersing van de bedrijven. Want communisme, dat is een gemeenschap der werkers, die hun eigen werktuigen, hun eigen productie-apparaat gemeenschappelijk beheersen.

Wat ons opviel.

DER FRISCHE FROEHLICHE KRIEG!

NEDERLAND HELPT INDIE! 2 vrolijke rimboestrijders zoeken langs deze weg enige verpozing en ontspanning in de vorm van 2 vlotte correspondentievriendinnen.

Gedeelte van een advertentie Parool dd. 1 April.

NATIONALISATIE EN NOG WAT...

Volgens een bericht in Het Parool dd. 1 April, zijn de elektrische bedrijven in Engeland genationaliseerd. Voorzitter van het nieuwe centrale lichaam is Lord Citrine, de vakverenigingsleider, met een salaris van 8500 pond.....

Werft nieuwe abonnees voor „Spartacus“

17 APRIL 1948

PRIJS 12 CENT

8e Jaargang No 16

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen, verenigt u!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Vrije mannen en vrouwen

Deze maand is dan de wet voor het hulpprogramma aan Europa door president Truman ondertekend. Het plan Marshall zal worden uitgevoerd. Niet minder dan 5300 miljoen dollar zijn voor zestien Europese landen beschikbaar gesteld. Daarvan zullen 1000 miljoen dollar moeten worden terugbetaald. Vier-vijfde ongeveer kan als „geschenk“ worden aangemerkt. Daarmee zijn de weldaden nog niet ten einde. Griekenland en Turkije ontvangen 275 miljoen voor militaire hulp; China 463 miljoen voor economische en militaire hulp. Ongeveer veertien dagen tevoren sloten Engeland, Frankrijk en de z.g. Benelux-landen (België, Nederland en Luxemburg) te Brussel een verdrag van samenwerking en bijstand op economisch, sociaal, cultureel en militair gebied. Op de dag dat in Europa in de pers het bericht verscheen van de ondertekening door Truman van de wet voor hulp aan Europa, verscheen tegelijk de publicatie, dat men er te Washington van overtuigd is, dat Truman spoedig het Amerikaanse parlement zal verzoeken, de landen die het vijfmogendheden verdrag ondertekenden, te steunen met militaire uitrusting. Dezelfde dag, dat dit vijfmogendheden-verdrag werd ondertekend, heeft president Truman, eveneens aan het Amerikaanse parlement (het congres) voorgesteld, de wetten voor algemene dienstplicht weer in te stellen.

Voegen we daaraan toe, wat aan de andere zijde door Rusland, in deze dagen werd bereikt ten aanzien van Tsjechoslowakije en Finland, dan hebben we ongeveer een beeld van de huidige economische en politieke situatie. Dat wil zeggen, het wordt ons dan duidelijk, in welke atmosfeer wij allen leven.

Bij de ondertekening van de wet op het hulpplan sprak Truman onder meer uit: „Vrije mannen en vrouwen zullen overal hernieuwde hoop krijgen, dat eenmaal vrede op aarde zal heersen.“ De pers schrijft: „een overwinning van de democratie.“

Men vraagt zich bij dit alles als nuch-

ter beoordeelaar af, wat nu toch eigenlijk onder deze omstandigheden de grote massa begrijpt en ondergaat. „Vrije mannen en vrouwen. Geschenken en weldaden. Leniging van de honger. Militaire bewapening. Hulpplan. Dienstplicht. Hernieuwde hoop. Vrede op aarde.“ Om gek van te worden. Is die hele stampot dan niet voldoende om de massa duidelijk te maken, dat het alles slechts frasen zijn van de machthebbers, om de felle concurrentiestrijd voor de grote massa te bemantelen?

Laten wij desondanks nog eens ingaan op enkele van de hier vermelde feiten.

Duidelijk is, dat in veel machtiger vormen en combinaties dan in het verleden, de strijd om grondstoffen- en afzetgebieden, de strijd om invloedssferen wordt gevoerd. Wel woelen daarbij kleine en grote imperialistische belangen dooreen, maar zoals het kleinbedrijf steeds meer afhankelijk wordt van bankwezen en grootbedrijf, zo worden ook kleine kapitalistische machten en landen steeds meer afhankelijk van de grote. Steeds meer moeten de kleine landen zich economisch en politiek inschakelen in het grotere geheel van de machtiger formaties.

Terwijl dus niet kan worden ontkend, dat de eersten nog hun eigen belangen hebben, staat het vast, dat zij daarvan alleen dan wat terecht kunnen brengen, wanneer zij zich instellen op de groten, ja zich inschakelen in één van de grote strijdende partijen. Al wat klein is, wordt machteloos en afhankelijk. Als dit reeds geldt voor de kleine kapitalistische staten, dan kan men begrijpen, dat dit in nog sterker mate van toepassing is, op de in die kleine staten bestaande ondernemingen en dan is het vanzelfsprekend, dat het proletariaat overal, als overheerste klasse, in het geheel niets te vertellen zal hebben, zolang het internationaal deze orde als de normale aanvaardt.

Ook het gebeuren met het z.g. Vijf-mogendheden-verdrag waarover wij hierboven schreven, is alleen te begrijpen, wanneer men dit machtsstreven van alle richtingen in het denken betreft. Het

Westen, met inbegrip van Engeland, heeft, hoe verschillende belangen elkaar ook kruisen, dit gemeen, dat het in de tweede wereldoorlog in betekenis sterk is gedaald. De economie van elk van die landen is gedesorganiseerd, hun productiekraft is, zeker in verhouding tot de wereldproductie, afgenomen. Hun kapitaalpositie en verhouding van in- en uitvoer zijn veel slechter geworden. Dat wil zeggen in de concurrentiestrijd zijn zij verzwakt en stuk voor stuk dreigen zij in volkomen afhankelijkheid te geraken van de grote, nieuw gegroeide machten. Ondanks de op vele punten bestaande onderlinge tegenstellingen, pogen zij, naast nationale ordening, die de naam krijgt van socialistische politiek, tot onderlinge samenwerking te komen. Daarin zien zij een mogelijkheid, om zich in de wereld te handhaven. Zich te handhaven tegenover Rusland..... en tegenover Amerika.

Maar de grote tegenstelling Rusland—Amerika beheerst toch dit pogen. De grootste dreiging voor het West-Europese kapitalisme is daarbij vanzelfsprekend Rusland. Geraakt West-Europa onder zijn invloedssfeer, dan betekent dat, dat de huidige machthebbers steeds meer worden uitgeschakeld. Nieuwe bureaucraten zullen de kapitalistische heersers in snel tempo vervangen en de economie wordt geheel en al gericht naar het belang van het Russische blok, de Russische heersende klasse.

Het West-Europese kapitalisme kan tegenover die bedreiging de hulp van het toch min of meer aan hem verwante Amerikaanse monopolie-kapitalisme niet onthouden. Zo groeiden naast elkaar Vijf-mogendhedenverdrag en Marshall-politiek. Amerika wil steunen, maar het wil dat alleen doen, indien daarbij tegemoet wordt gekomen aan zijn verlangen om de Amerikaanse monopolie-belangen te dienen. Duidelijk wordt in Amerika het verlangen geuit, dat de steunverlening aan Europa gepaard moet gaan, met een afsluiting van de ordeningspolitiek, de nationalisatie-politiek in Engeland en de andere Europese landen. En al moge officieel worden tegengesproken, dat Amerika dussdanige politieke eisen zou stellen, de verhoudingen liggen zo duidelijk, en ook de feiten zijn zo klaar,

denken wij b.v. aan de scheepsbouw en scheepvaart, het Roergebied enz., dat wij voor die verklaringen geen cent geven. Er is geen sprake van vrije mannen en vrouwen.

Macht alleen bepaalt de mate van vrijheid. En de vrijheid, die Amerika verlangt voor zijn monopolies, is gebaseerd op macht en het verlangen naar groter macht. Macht ook bepaalt alleen recht.

Zo verlangt de Nederlandse bezittende klasse van de Indonesische republieken respect voor de nu eenmaal bestaande grondwet, die de verhoudingen tot dusverre regelden tussen Nederland en zijn „koloniën". De door de Indonesiërs gewenste nieuwe verhoudingen kunnen, volgens de Nederlandse regering, alleen voor zover worden erkend en eerst dan ingaan, als de grondwet wordt gewijzigd. „Respect voor de wetten des lands". Inderdaad, maar zodra we de bepalingen van de grondwet zouden toetsen aan de ondertekening van het vijf-mogendheden-verdrag, dan zouden we tot de conclusie komen, dat daarmede, zonder dat maar op enigerlei wijze het oordeel van het Nederlandse volk is gevraagd, zonder dat ook maar een enkele wet werd gewijzigd, voor vijftig jaar een verdrag werd gesloten, dat de „Nederlandse souvereiniteit" beperkt en het land militair verbindt aan een West-Europese combinatie, wier toekomst zelf nog in nevelen gehuld is en die in haar economische en militaire politiek verregaand afhankelijk zal worden van Amerika.

Het is nog geen drie jaren geleden, dat plan-politiek met sociaal-democratische tendenzen richtsnoer van de Nederlandse regering leken. Duidelijk trad dit ook aan de dag bij de geldsanering en de gehele financiële politiek van Minister Liefstinck, lid van de Partij van de Arbeid. Gedurende deze jaren is daarvoor van de zijde der nog min of meer liberale groep van de bezittende klasse, in het bijzonder door de Partij voor de Vrijheid, sterke kritiek uitgeoefend. Twee dagen nadat het Marshall plan tot wet is verheven, houdt dezelfde minister van Financiën een radiorede.

„Dit ogenblik, waarop Marshall-hulp een feit is geworden, zal door de Nederlandse regering worden aangegrepen, om zich ernstig te bezinnen op de maatregelen, welke in het kader van de voorwaarden van de Marshall-hulp moeten en kunnen worden genomen".

Zo luiden de voornaamste woorden, in dit verband gezien, die de minister uitsprak.

„Nederland zal op de bres moeten staan in de strijd voor het doorbreken van alle handels- en betalingsbelemmeringen. In de mate, waarin dit geschiedt, zal Nederland zelf in staat zijn, het goederen- en dienstenverkeer van zijn kluisters te bevrijden. On grond van de doelstelling staat een verhoging van de binnenlandse consumptie aanvankelijk op het tweede plan."

Is het wonder, dat het liberale Algemeen Handelsblad in een hoofdartikel zijn juichtkreten laat horen, waarbij het aan het slot uitroept: Er is meer vreugde in de economische hemel over één zondaar, die zich bekeert, dan over honderd orthodoxe economen."

Wij, arbeiders, om het even of we leven zullen in de economische hel van het liberale of geleide kapitalisme, kunnen ons de vreugde van de Liefstincks over de Marshall-hulp, waarbij zij eigen ordeningspolitiek moeten opgeven, of althans wijzigen, evengoed indenken, als die van de liberale stromingen in de bezittende klasse over hun met buitenlands kapitaal verkregen „overwinning". Hoe dan ook, maar in hun grotere afhankelijkheidspositie tegenover het Amerikaanse grootkapitaal, hopen zij toch wat vruchten te kunnen medeplukken.

Als arbeiders vragen wij ons echter af, wetende dat onze positie niet beter zal worden, wetende, dat dit alles gaat over ons en zonder ons, wat dit alles te maken heeft met „vrije mannen en vrouwen die verlangen naar vrede op aarde."

En eens te meer wordt het ons duidelijk, dat in een wereld waarin allen streven naar winst door macht en naar macht door winst, de arbeidersklasse het kind van de rekening moet zijn, wanneer ook zij niet streeft naar eigen machtsvorming. Machtsvorming die als uitgangspunt neemt de betekenis van de arbeid in het productieproces, waarvan ten slotte toch alles afhankelijk is, mits

De Voorjaarsconferentie

Van enige kanten is ons gevraagd naar een verslag van de op 3 en 4 April gehouden conferentie van de Communistenbond Spartacus. Tot op heden vonden wij geen gelegenheid het verslag uit te werken. Een van de kameraden van de Haagse werkgroep heeft echter op zich genomen voor interne voorlichting van de gehele bond een verslag te maken. Dat zal te uitgebreid worden om geheel in onze kleine krant te kunnen worden opgenomen. Toch is het gewensd dat ook de lezers van Spartacus een beschouwing over die conferentie krijgen. Het komt ons het beste voor, dat dit door dezelfde kameraad wordt samengesteld. Wij verzoeken hem dus een zodanig beknopt overzicht samen te stellen. Onze vragenstellers zijn dus op dit punt hiermede beantwoord.

We hopen het verslag in een van de eerstvolgende nummers te kunnen opnemen.

Revolutionnaire

1 Mei-Comité den Haag

De 1 Meidag te Den Haag wordt gehouden in het gebouw de Ruijterstraat no. 67.

Sprekers: Joh. Nieuwenhuis, G. Hiemstra en C. Rijnders.

Medewerking van het zangkoor Libertas en accordeonmuziek. Aanvang acht uur. Toegangsprijs 35 cent.

Kaarten verkrijgbaar bij de bezorgers van Spartacus en aan het adres Stortenbekerstraat 7, Den Haag.

de arbeiders het zelf beseffen en dus ook zelf willen zijn „vrije mannen en vrouwen."

En alleen langs die weg, de weg van de eigen strijd, is ook slechts vrede op aarde te bereiken.

ATOOMENERGIE

II

Plotseling en voor de meeste mensen volkomen onverwacht, heeft de „atoom-energie" zich in het middelpunt van het wereldgebeuren geplaatst. De bom op Hiroshima heeft iets laten zien van zijn vreselijk vernielende kracht, maar iedereen begrijpt, dat dit nog slechts een begin is geweest. Wat verder komen gaat, ligt nog in een angstwekkend duister verborgen.

Naast de vrees voor de vernietigende kracht van de atoomenergie, leeft de hoop op de rijkdom en de welvaart, die deze kracht, indien goed aangewend, zou kunnen opbrengen. Maar ook hier zijn de mogelijkheden nog even duister. Niemand weet nog, welke resultaten de toepassing van deze kracht zal kunnen hebben.

Het is niet voor de eerste maal, dat een dergelijke revolutionaire kracht in de wereld zijn intrede doet. De ontwikkeling van de stoommachine, in het begin van de 19de eeuw begeleidde de stormloop van het nieuwe kapitalisme en was een van zijn stuwende krachten. De toepassing van de electriciteit, een eeuw later was een belangrijke factor in de machtsontwikkeling van het wereldomspinnende imperialisme. De atoom-energie zelf doet zijn intrede in een beslissende fase van de maatschappelijke ontwikkeling, op een ogenblik, waarop

het kapitalisme, in een aantal rijken op het toppunt van zijn macht gekomen, voor de keuze staat de gehele wereld in een grootkapitalistische macht te verenigen; of zijn eigen ondergang met geweld te verhaasten.

Wanneer we de technische mogelijkheden van de atoomenergie bespreken, zullen we daarbij deze maatschappelijke functie in 't oog moeten houden. De atoomenergie wordt thans tot ontwikkeling gebracht, niet met het doel een lijdende mensheid te helpen, maar om de onbetwiste wereldheerschappij voor de sterkste der kapitaalsmachten te helpen vestigen.

Dit wil niet zeggen, dat de toepassingen van de atoomenergie geen uitwerkingen zullen hebben op het dagelijks leven. Ook de ontwikkeling van de electriciteit heeft ons leven veranderd. Maar de tot nu toe belangrijkste uitwerking van deze kracht lag hierin niet. Die was gelegen in de ontzaglijke versnelling van de kapitaals- en goederen-omloop, die hierdoor tweevoudig werd gebracht, doordat elektrische kracht en door electriciteit overgebrachte berichten zich in een klein deel van een seconde over ontzaglijke afstanden verplaatsten. En ook lag hij in de veelzijdige toepassingsmogelijkheid van deze zo buigzame natuurkracht, die een kind in staat stelt met een vingerdruk het zwaarste gewicht op te heffen en die in staat is, de fijne geluidschakeringen feilloos over te brengen of de structuur van de stof onder miljoenvoudige vergroting te

bestuderen. Hierdoor is een toestand ontstaan waardoor bijna geen technisch probleem meer onoplosbaar kan worden genoemd en waardoor ieder nieuw werktuig, waaraan voor het kapitaal behoefte bestaat, ook inderdaad kan worden gemaakt.

Nog meer van dit alles heeft de atoom-energie. Niet alleen stelt hij in staat gehele steden in enkele seconden van de aardbodem weg te vagen, hij maakt het ook mogelijk speurtochten te ondernemen in de verste en meest verborgen cellen van levende organismen, zonder dat deze in hun normale functie worden gestoord.

Voor hem, die de oorzaken niet kent, is er iets geheimzinnigs en schrikwekkends in het werken van een dergelijke kracht, in staat tot zulke uitersten. Maar deze angst kan worden overwonnen, wanneer we maar meer leren begrijpen van de structuur van de materie, waarin deze kracht schuilt.

Wanneer we een klein stukje materie door een zeer machtig vergrootglas konden bekijken, zouden we zien, dat het is samengesteld uit een ontelbaar groot aantal uiterst fijne deeltjes. Deze deeltjes houden elkaar vast door sterke krachten en de aard van deze krachten bepaalt, hoe deze deeltjes zich ten opzichte van elkaar gaan groeperen: langs gerichte rijen, als in een fijne ijenaald, in zeshoeken, in kubus, soms ook ordeeloos en verward, soms sterk gebonden als in een vaste stof, dan weer gemakkelijk over elkaar glijdend als in een vloeistof, soms ook bijna alle samenhang verliezend, als in een gas. De deeltjes zelf, die in gas en vloeistof bewegen, blijven voor ons oog verborgen. Maar dat zij er zijn en dat zij door sterke krachten geleid worden, is duidelijk. Wat dwingt de kleine deeltjes uit de waterdamp zich te rangschikken langs de strakke lijnen van een bejste ruit? Wat verleent aan het staal zijn hardheid? Ook het staal is gevormd uit een vloeistof en het is de rangschikking der deeltjes in fijne kristallen, gevormd onder invloed van de tussen de deeltjes werkende richtende krachten, die de eigenschappen van het staal bepaalt.

In vroeger eeuwen heeft de mens de materie leren beheersen door hem als massa te bewegen. Men heeft door de hitte van de kool het ijzer te laten smelten, men heeft de stoom doen boten tegen de zuigers van machtige cilinders. Hier werkte de materie met ontzaglijke kracht, maar het was slechts een klein deel van de kracht die werkelijk kon worden opgewekt. Want de kleine deeltjes in het gesmolten ijzer bewegen regeloos door elkaar, evenals in de stoom. Hun beweging was niet gelijk gericht, maar verward, tegen elkaar in. Veel groter krachtsontwikkeling zou mogelijk zijn als de beweging dezer deeltjes gericht kon worden.

En hun beweging kan worden gericht, dat ziet men bewezen, wanneer deze deeltjes zich gehoorzaam rangschikken in de kristallen, onder de werking

Uit het land van toeren en Heide

Maar de strijd duurde voort.

Echter, langzamerhand won toch bij deze arbeiders de idee veld, dat het anders moest gaan. Tot dan toe was het bezoeken van de kroeg het enige verzet in hun ellendig bestaan geweest, hetgeen door de fabrikanten begrijpelijkerwijze nog werd aangemoedigd. Bij sommige arbeiders begon het begrip door te dringen, dat, wilden zij verbetering in hun ellendig bestaan brengen, zij heldevan geest dienden te zijn en dat zij steun bij elkaar moesten zoeken. Er kwam een zwaem van organisatie en zo ontstond in 1889 b.v. in Enschede de Fabrieksarbeidersvereniging „Vooruit" en in 1893 de Alg. Ned. Wevers- en Spinnersbond, welke naam later werd gewijzigd in Alg. Ned. Bond van Textielarbeiders „De Eendracht".

Meer en meer werden de arbeiders er zich van bewust, dat de groeiende rijkdom der fabrikanten het gevolg was van hun sloven en zwogen: De ontevredenheid werd groter en zo ontbrandde in 1902 een felle strijd in Enschede. Er brak een staking uit onder de dekenwevers bij de fabrieken van de firma Van Heek en Co. De arbeiders hadden een verhoging van hun loon geëist, waarmede de ondernemer niet accoord ging, onder het motto „dat het loon op peil moest blijven". Arbeiders van alle richtingen stelden zich achter de stakers om hen in hun strijd te steunen en vooral het besluit, een algemene staking te organiseren, bracht de Enschedese Fabrikantenvereniging in het geweer. Een bepaling in het reglement van deze vereniging, waardoor elke staking met een uitsluiting kon worden beantwoord, werd in wer-

king gesteld. Van 9 Juni af werden alle fabrieken 2 dagen per week stop gezet, met als gevolg, dat het loon van 4500 arbeiders met 1/3 werd vermindert.

Deze maatregel — in Nederland de eerste toepassing op grote schaal van het wapen der uitsluiting — bracht de publieke opinie hevig in beroering. Tenslotte werd de firma gedwongen op een bemiddelingsvoorstel in te gaan, waarbij zij in economisch opzicht de overwinning behaalde, maar de morele winst aan de zijde der arbeiders was. Vijf maanden had de strijd geduurd. De Enschedese vakorganisaties zagen hun ledental met ruim 1000 stijgen, terwijl aan steun een bedrag van f140.000 werd bijeengebracht, een voor die tijd zeer hoge som.

In de loop van de jaren ontstonden steeds talrijker kleine en grote conflicten. De laatste grote staking vóór de eerste wereldoorlog brak in 1910 bij de firma Menko uit. Ook hier werd de uitsluiting weer toegepast, en was het de fabrikant, die economisch overwinnaar bleef.

Door hun strijd hadden de arbeiders hun positie wel enigszins verbeterd, maar toch waren zij gedurende de oorlog de slechtst betaalde arbeiderskrachten in Nederland. Gehuwde arbeiders verdienden van f8.00 tot f12.00 per week, terwijl het loon der vrouwen veel lager was. De winsten der ondernemers lieten evenwel niets te wensen over, hetgeen kan blijken uit het feit, dat de Enschedese inkomstenbelasting, die in 1916 f868.620 bedroeg, in 1918 steeg tot f3.405.575 en in het volgende jaar zelfs tot f4.169.900.

De arbeiders werden gouden bergen beloofd, in

de vorm van hogere lonen, vacantie, ouderdomspensioen. Doch nauwelijks een jaar na de oorlog werd de aanval op de positie der arbeiders opnieuw ingezet.

Pogingen tot verscherping van de uitbuiting in de textielindustrie waren toen alweer in volle gang. Rationalisatie werd ingevoerd. Bedienden die wevers vóór 1914 van 2, 4 tot 6 weefgetouwen, na 1918 werden het 8, 10, 12 tot 14 en met het z.g. Nottarop-systeem steeg het tot 38. De daardoor overcompleet geraakte arbeiders werden zonder meer op straat gezet. En de fabrikanten staken de door deze arbeidersbesparing gemaakte winsten rustig in de zak.

Toch was dit nog niet genoeg. De lonen van de arbeiders moesten weer omlaag, daar „anders de fabrieken niet langer zouden kunnen blijven draaien. De concurrentie met het buitenland was te groot." In 1922 kwam de eerste verlaging van 10% gevolgd door een tweede in 1923 van 10%. De arbeiders beantwoordden deze nieuwe aanval op hun levenspeil weer met een staking, die van Nov. '23 tot midden Juni '24 duurde. Een van de arbeidersreizen was het recht van inzage van de boeken, ten einde zich ervan te vergewissen, dat die tweede loonsverlaging noodzakelijk was. De fabrikanten gingen echter hierop niet in, waarmede het leugenachtige van hun beweringen duidelijk bewezen was. Na maanden van harde strijd werd de loonsvermindering teruggebracht tot 7½%. De arbeiders hadden dus weer een veer moeten laten. Een paar honderd werkers werden bovendien op de zwarte lijst geplaatst, waardoor het uiterst moeilijk voor hen werd in het bedrijf werk te vinden. Zij waren door de textielkapitalisten uitgesloten, omdat zij de „moed hadden bezeten, voor hun recht op te komen. In het patroonscontract sprak men van „een onrechtmatige staking" en van „aanbasting van het gezag van de werkgever."

van onderlinge krachten. De ontdekking van de kracht, die de vormen dezer inwendige beweging beheerste, moest wel een ontzaglijke revolutie teweeg brengen in de techniek.

Deze kracht is ontdekt: het is de electriciteit. De krachten, die de deeltjes in kristallen rangschikken, zijn van elektrische aard. Thans kan men de kleine deeltjes die de elektrische stroom overbrengen laten voortsnellen langs draden en hen ieder commando, ook het zwaarste, doen opvolgen. Hier is de kracht die de fijnste deeltjes der materie beheerst, en door deze kracht te kennen, kan men daarom de fijnste bewegingen verwerkelijken en tegelijk de geweldigste kracht ontplooiën, door hem massa op de materie te laten inwerken. Hier ligt het geheim van de macht van de electriciteit, van zijn snelheid, zijn veelzijdigheid, zijn kracht en zijn fijnheid. En hier, op hetzelfde gebied, maar nog dieper verankerd in de structuur der materie ligt de macht van de kracht die thans bekend staat als „atoom-energie“.

Van E.V.C. naar O.V.B.

Wat we in onze vorige beschouwing reeds als onze mening uitspraken, is inmiddels bewaarheid geworden. De zwerf is definitief doorbroken. Rotterdam heeft zich van de landelijke leiding der E.V.C. afgescheiden en is tot oprichting van een afzonderlijke organisatie overgegaan, voorlopig onder de naam „Onafhankelijke Vakbeweging (O.V.B.)“. Donderdag 25 Mrt. j.l. zijn de Rotterdamse leden in een massale vergadering bijeen gekomen en hebben daar, met slechts een luttel aantal stemmen tegen, gewelgd langer onder de partij-dictatuur van de C.P.N. in de E.V.C. te blijven.

Voor hen, die deze vergadering meemaakten, was deze in twee opzichten zeker leerzaam. Ten eerste hebben zij, voor zover zij het nog niet wisten, kunnen constateren op welke jammerlijke wijze en met welke jammerlijke argumenten de C.P.N.-elementen trachten het optreden van hun partij te rechtvaardigen, in de trant van „es is niet waar“. En ten tweede konden zij opmerken, hoe sterk onder de aanwezige arbeiders de geest van vernieuwing leeft, de wil om nu eindelijk eens een werkelijke strijdorganisatie op te bouwen en uit de vermolde sfeer van de oude, door diverse partijen als strijdperk gebruikte vakbeweging, te geraken. De arbeiders, die in deze geest tot de arbeiders spraken, werden dan ook met een warm applaus beantwoord. Een feit, waarmee men in de nieuwe O.V.B. terdege rekening zal dienen te houden.

De O.V.B. is dus geboren. Stelt men ons de vraag of we deze geboorte met vreugde kunnen begroeten, dan zullen we niet in staat zijn daarop direct een positief antwoord te geven. Zeker hebben we hier te maken met een poging te komen tot een vorm van organisatie van arbeiders uit de bedrijven, waarbij men de partij-politieke heerszucht wil uitschakelen. Of en in hoeverre deze poging zal slagen, dient afgewacht te worden en zal de toekomst moeten leren. Wat óók van de toekomst zal afhangen is, of deze organisatie zich inderdaad tot een strijdorganisatie zal ontwikkelen. Het weekblad „Nieuwe Strijd“ opent te dien opzichte wel enige perspectieven en spreekt zich uit voor „de omvorming van ons maatschappelijk bestel, waardoor een behoeftenvoorziening gericht op het algemeen welzijn bereikt zal worden en verzekerd blijven door de beschikkingsmacht en de eigendom van grond en productiemiddelen in handen der gemeenschap te brengen. „Echter, er zijn meerdere arbeidersorganisaties, welke een soortgelijke beginselverklaring hebben of hadden en niettemin zijn ze verworden tot een belemmering in de bevrijdingsstrijd der arbeidersklasse. De vraag rijst direct: „Wat ziet men als de gemeenschap?“

Spartacus en het arbei

„Stop even met de voortzetting van de Spartacus-rubriek, schrijver van deze artikeltjes.“ Met deze woorden greep de werkgroep Den Haag deze week in. Al onze protesten, dat een rubriek als deze prompt elke week moet kunnen rekenen op deze hoek van onze krant, mochten niet baten.

Deze werkgroep is sedert kort belast met het werk van „Spartacus op de Vesuvius“, het fonds dat de regelmatige verschijning van de krant wil waarborgen. Ze wil nu in deze hoek en in deze serie haar woord over „Spartacus en“ laten horen. Haar aanspraken zijn groot. Als het er op aan komt, groter dan die van de in deze hoek geplaatste „redacteur“, zo groot, als de noodzakelijkheid van het verschijnen van de krant zelf. Dies de „redacteur“ van de rubriek wordt ditmaal geheel in de hoek gezet. Het woord is aan de werkgroep Den Haag „Spartacus op de Vesuvius“.

—o—

Ditmaal komt niet aan de beurt „Spartacus en het arbei“ Wij weten niet wat er verder uit de pen zou vloeien. Wij uit Den Haag schrijven ditmaal over „Spartacus en zijn lezers“.

U weet wel hoe in het algemeen de overdrachten van werkzaamheden gaan. Degeen, die moet overnemen is er op gesteld het zaakje nu maar zo gauw mogelijk te krijgen en degeen, die over moet dragen wil dan, zoals hij of zij zegt, „eerst nog eens alles goed in orde maken“. Dat was ook ditmaal het geval. We kregen zelfs een ogenblik de indruk, dat „De Vesuvius“ Amsterdam te dicht aan het hart lag, hetgeen wij Hagenaars uit geografische overwegingen niet goed konden begrijpen. Maar tijdens de Voorjaarsconferentie is het er dan toch van gekomen, uitvoering te geven aan het reeds weken te voren in de krant gepubliceerde besluit. De Vesuvius met alle lusten en lasten is in Den Haag terecht gekomen. Sedert 4 April is zij geplaatst in de Stortenbekerstraat no. 7 aldaar, p.a. Jac Rijkema.

Vooraf hebben wij eens „poolshoogte“ genomen — U ziet we zijn geografisch ook niet voor een kleintje vervaard — hoe de zaken er voor staan. Over de ontvangsten van Vesuvius behoeven we niet veel mee te delen. De verantwoording heeft regelmatig in de krant gestaan. Het fonds heeft waarachtig niet voor niets bestaan. Toen het begon moesten in korte tijd honderden en honderden gulden oude schuld worden betaald en . . . dat is kunnen gebeuren. Het fonds heeft ons destijds over de gapende afgrond (een ineenstorting) even heen geholpen en doordat we zo ineens althans

Klaar en duidelijk zeggen wat is en wat men wil is eerste noodzaak in deze tijd van algemeen heersende verwarring. Verwarringwekkend is daarom dan ook de naam voor de nieuwe organisatie „Onafhankelijke Vakbeweging“. Ten eerste is nu zo langzamerhand wel bewezen, dat de vakbeweging zichzelf als strijdorganisatie heeft overleefd en geheel is ingegroeid in het uitbuitende staatsapparaat. Ten tweede vragen we ons altijd weer af, wanneer we het woord „onafhankelijk“ lezen; onafhankelijk van wie en van wat? Neen, als men werkelijk een vernieuwend element in de strijd der arbeidersklasse wil zijn of worden, dan dient deze vernieuwing toch zeker ook in de naam tot uitdrukking te komen. Vanzelfsprekend niet in de naam alleen, de gehele opbouw van deze organisatie, de pers en de algemene propaganda zal van dit vernieuwende element doortrokken dienen te zijn. Verhelderend in deze kan de in „Nieuwe Strijd“ geopende discussie-rubriek „Het Vrije

in heel korte tijd, voorzieningen konden treffen, stelden we alle schuldeisers op de plaats rust, maakten regelingen omtrent verdere afbetalingen en zo kwamen we de eerste directe moeilijkheden te boven. Maar de eerste maand van elk nieuw kwartaal brengt aan de administratie van onze krant nog heel moeilijke ogenblikken en nu wij pas met de Vesuvius in Den Haag zitten, blijkt ons, dat de administratie dringende hulp nodig heeft. Dringend, om de kwartaalposten te kunnen voldoen, o.a. de posterijen en de omzetbelasting. Dezen vooral wachten niet. Wil de krant uitkomen, dan moet de administratie zorgen, dat die posten deze maand betaald zijn.

U kent het spreekwoord „Nieuwe bezems vegen schoon“ en gedachtig aan dat spreekwoord had onze werkgroep zich voorgenomen met een forse actie de noodpositie „weg te vegen“. Maar nu zijn we verrast, want nauwelijks hebben we de zaak in handen of we moeten voor oplossingen zorgen. De administratie van de krant doet namelijk een dringend beroep op een krachtige steun, een stevige bijdrage.

Deze week leggen wij daarom beslag op de rubriek „Spartacus en“ Deze week is het onze rubriek. Hoe ze heet?

„Spartacus op de Vesuvius“

„Spartacus en zijn lezers“

Wat we willen? Drie dingen.

1. Zendt ons de komende week een extra bijdrage. Uit overtuiging, uit medeleven, spoedig en ja, zo veel U kunt.

2. Overweegt of U maandelijks een zeker bedrag kunt bijdragen, of wanneer U dat reeds doet, nog iets meer kunt bijdragen dan U tot dusverre deed. Wikt en weegt niet te lang, maar beslist en zendt ons Uw bericht.

3. Werkgroepen en kernen in het land, pakt de actie mede aan. Wij zenden U circulaire om donateurs voor ons fonds te winnen. Direct aan de slag. Zendt de bedragen bij het begin van elke maand aan ons in.

Ziezo, wij hebben het onze gezegd, over „Spartacus en zijn lezers“. De gewone rubriek kan worden vervolg: „Spartacus en het arbei“

Lezers, wij rekenen op U! Laat het de volgende week op de Vesuvius postwissels regenen.

Te adresseren aan Jac Rijkema, Stortenbekerstraat 7, Den Haag.

Werkgroep Den Haag.

„Spartacus op de Vesuvius“.

Woord“ werken. We hopen dan ook, dat daarvan door velen en juist door de gewone man uit het gelid een druk gebruik zal worden gemaakt en de arbeiders van de O.V.B. met elkander door uitwisseling van gedachten zullen komen tot de definitieve vorm waarin deze O.V.B. zal voortbestaan. Dat men door middel van deze gedachtenuitwisseling behalve tot de definitieve naam van de organisatie, ook tot een rijp inzicht in directe taak en doel van de organisatie moet komen, zal onze lezer duidelijk zijn.

Behoeven we er meer van te zeggen? We geloven het niet. Natuurlijk vertolkt ook deze O.V.B. niet, ook in zijn meest ideale organisatievorm niet, de door de Spartacusbond uitgedragen idee van de nieuwe strijdvormen der arbeidersklasse. Ook deze O.V.B. draagt in zich het gevaar van terugvallen in de oude bureaucratie vakbeweging. Doch we zijn, of moeten toch zijn, voldoende realistisch om te begrijpen, dat we op de weg daarheen met overgangsvormen rekening moeten houden. Zulk een overgangsvorm kan de O.V.B. zijn. In deze O.V.B. zijn bijeen een aantal kameraden, die naar vernieuwing in de klassenstrijd streven al is misschien bij allen niet precies duidelijk langs welke wegen dat moet gaan. Maar, is deze weg ook ons wel geheel duidelijk? Kunnen wij ons er op beroemen daarvan het alpha en omega te bezitten? Niemand zal dat direct bevestigend durven beantwoorden. De discussie daarover wordt nu in de O.V.B. geopend en we kunnen niet anders dan dit voorlopig als een winst beschouwen en aanvaarden.

24 APRIL 1948

PRUS 12 CENT

8e Jaargang No 17

SPARTACUS

WEEKBLAD VAN DE COMMUNISTENBOND „SPARTACUS“

Redacteur
R. HULSMAN

Proletariërs aller landen: verenigt U!

Red. en Adm.:
postbus 7046 te Amsterdam-Zuid II.
Ab. p. kw. f 1.50 bij vooruitbet. Uitg.
„De Vlam“, postgiro 168797 te A'dam

Van Stap tot Stap

In ons vorige nummer brachten wij het eerste bericht over de afscheiding van Rotterdam van de landelijke organisatie van de E.V.C. en de oprichting van een nieuwe beweging, die de naam, althans voorlopig, heeft aangenomen van Onafhankelijke Vakbeweging (O.V.B.). Het tweede nummer van het weekblad van deze nieuwe organisatie „Nieuwe Strijd“ meldt, dat ook het District Dordrecht van de E.V.C. zich bij de nieuwe beweging heeft aangesloten. Daarbij blijkt echter tevens, dat het bedoelde besluit is genomen door de Plaatselijke Raad van het district Dordrecht. Uit hetgeen wij hieronder zullen betogen, zal blijken, dat het onze bedoeling is, niet alleen zeer objectief tegenover het nieuwe gebeuren te staan, maar dat wij positieve waarden toekennen aan datgene, waarvan nu Rotterdam het initiatief heeft genomen. Maar juist daarom achten wij het noodzakelijk, er de aandacht op te vestigen, dat wij het nemen van een dergelijk besluit door een Plaatselijke Raad, toch niet kunnen bewonderen. De positieve waarden in het zich losscheuren van de C.P.N.-E.V.C. moet o.i. juist daarin worden gezocht, dat men er genoeg van heeft, gebruikt te worden voor partij-politieke doeleinden en dat men beziel is door de wil, de nieuwe organisatie te doen zijn een instrument van de strijdbereide arbeiders zelf. En al moge dus dit besluit vermoedelijk door de Raad zijn genomen in de overtuiging, dat tegenover de straf gedisciplineerde landelijke leiding van de E.V.C., die direct met haar plan de campagne tegenover de in verzet gekomen gereed blijkt te staan, snel en doortastend optreden dringende noodzaak is, dat mag ons er niet van weerhouden, te constateren, dat zodanige besluiten in feite niet de Raad, maar de leden van het district Dordrecht toekomen. Wij hopen dan ook van ganser harte, dat al het mogelijke zal worden gedaan, die leden zelf in de te nemen beslissingen te betrekken.

DE KERN VAN DE KWESTIE

Wij raken hier tegelijkertijd de kern van de gehele kwestie. Het gaat er immers niet alleen, zelfs in hoofdzaak niet om, of er front moet worden gemaakt tegen de overheersing van de E.V.C. door de C.P.N. Het is algemeen bekend, dat de C.P.N. in de E.V.C. een grotere invloed heeft dan haar in feite, krachtens haar aantal volgelingen in die organisatie, toekomt. Zij heeft die invloed verkregen door de toegepaste partijdiscipline en het gekuip en achterbaks gedoe van haar discipelen in de E.V.C. Stel echter, dat de C.P. een groter aantal volgelingen had, dan zou zij deze middelen niet hebben behoeven te hanteren, maar dan zou dezelfde overheersende positie op reglementaire wijze zijn verkregen. Zou dan de E.V.C. waardevoller zijn? Zou dan de toestand in de organisatie van de Nederlandse arbeidersklasse beter zijn geweest? Wij menen, eerder slechter. De in de E.V.C. georganiseerde arbeiders zouden zich dan uit vrije wil hebben ingeschakeld in het front van de Russische imperialisten, tegenover de Westerse imperialisten. Aan het probleem zit dus meer vast.

Er zullen er zijn, die na deze opmerking antwoorden: „Wij zijn het daarmee eens, maar we willen juist daarom, de politiek uit de vakstrijd weren.“

Dat is een oude, tegelijkertijd een in de tegenwoordige verhoudingen wel zeer „verouderde“, gedachte. De strijd van de arbeiders voor betere arbeidsvoorwaarden kon en kan alleen door diegenen als een zuiver economische strijd worden gezien, die de eigenlijke strekking van de klassenstrijd, als een strijd tegen het kapitalistische stelsel, niet erkennen, zij zien slechts in de vakbeweging een organisatie om wat heter levensvoorwaarden, een „rechtvaardiger aandeel“ in de maatschappelijke productie, te verkrijgen. In het nog bloeiende kapitalisme waren het de in klassebewustheid meest achterlijke elementen, zoals ambtenaren

en zich „middenstanders“, gevoelende werknemers, waar deze opvattingen het sterkst leefden. En nochtans was ook bij dezen steeds het verschijnsel, dat hun organisaties door het werkelijke leven werden gedwongen zich min of meer op één of andere politieke organisatie te richten. Ook de burgerlijke democratie, de sociale politiek in de parlementen enz., dwong reeds daartoe. De diverse vakbewegingen werden op deze wijze tot instrumenten van de politieke partijen, waardoor deze laatste hun massabasis kregen. De economische strijdorganisaties van de arbeiders, werden daardoor ondergeschikt aan de politieke strijd, aan de strijd van de politieke partijen. In de vakbeweging overheerste de invloed van de partij. De noodzakelijkheid daarvan, leefde zo sterk, dat zij in de oude sociaal-democratie aanvankelijk gemeengoed was en ook velen van ons, hebben dat in het verleden als vanzelfsprekend aanvaard. Nog altijd hebben de Uniebonden hun politieke oriëntatie en zo heeft dat ook de E.V.C.

EIGEN POLITIEKE WIL.

Nu weten wij wel, dat het verzet daartegen, in de huidige kapitalistische verhoudingen, in het bijzonder het verzet tegen de overheersing van de E.V.C. door de C.P.N., niet geboren wordt uit de eerstgenoemde reactionaire opvattingen. Het verzet van deze kameraden vindt zijn oorzaak in de opgedane ervaring, dat de invloed van de politieke partijen wordt gebruikt, om de politieke belangen van die partijen te dienen en dat die partijen op hun beurt weer ondergeschikt zijn aan de belangen van een of ander heersend stelsel. Maar het is nodig deze dingen duidelijk te zien, om tot de juiste conclusies te komen. De invloed van de politieke partijen op de strijdorganisaties van de arbeiders, heeft dus de bedoeling de arbeidersklasse te beheersen, te dirigeren. De bedoeling van de strijdbereide arbeiders daarentegen is, om door middel van hun strijdorganisaties eigen klassekracht tot een politieke werkelijkheid te maken. Wie de verhoudingen zo ziet, zal nooit het oude reactionaire, a-politieke standpunt innemen, dat de politiek uit de strijdorganisaties moet worden geweerd, maar zal de strijdorganisaties van de arbeiders zelf zien als de eigen politieke wilsuiting van de klasse, tegenover allen, die de arbeiders, op welke wijze dan ook, willen gebruiken.

Christelijke politieke partijen, Katholieke partijen, sociaal-democratie, Stalinisme, Trotskisme, zij hebben, met alle verscheidenheid, toch dit gemeen, dat zij de economische organisaties van de arbeiders gebruiken willen in het uitoefenen en veroveren van politieke macht.

E.V.C.-OPPOSITIE.

Niet het weren van de politieke invloed van anderen en het in die zin „onafhankelijk“ zijn, kan

Werft nieuwe abonne's
voor „Spartacus“